

בש"פ 2328/14 - אביחי ויקטור ביזאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2328/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המערער: אביחי ויקטור ביזאוי

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 24.3.2014 בעמ"ת 30891-03-14
שניתנה על ידי כבוד השופט ד' פיש

בשם המבקש: עו"ד יעקב אוחנה

החלטה

זוהי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ד' פיש) מיום 24.3.2014, שקיבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בעכו (כבוד השופט ז' סלאח) מיום 16.3.2014 והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

1. נגד המבקש הוגש ביום 3.12.2013 כתב אישום לבית משפט השלום בעכו בגין עבירות של נטילת נכסים לשם סחיטה, קשירת קשר לעוון, הונאה בכרטיס חיוב, התפרצות למגורים לבצע עבירה, גניבה וסחיטה באיומים. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש ונאשם נוסף בפרשה (להלן: הנאשם הנוסף) קשרו קשר לגניבת תיקו האישי של המתלונן, לאחר שזה אכסן את התיק בחדר המגורים של הנאשם הנוסף במדרשה ביפו. לאחר קשירת הקשר נטל

עמוד 1

הנאשם הנוסף את התיק מן החדר והחביאו בעת שהמתלונן שהה עם המבקש וחברתו בביתה. בהמשך, סחטו השניים את המתלונן כדי שישלם להם אלפי שקלים תמורת החזרת התיק, כל זאת בתואנה כי התיק נגנב על ידי פלוני שדורש את התשלום האמור. כמו כן, גנב המבקש מן התיק את כרטיס האשראי של המתלונן, ניסה למשוך ממנו כספים ואף ביצע רכישה באמצעותו. זמן קצר לאחר מכן, השיב המבקש את התיק למתלונן באמצעות אחר, ומשהוחזר התיק איים לפגוע בו אם לא ישלם לו את הכסף שדרש. זאת, בטענה כי המבקש שילם את הכסף לאותו אחר עבור החזרת התיק. בתשובה לדרישת המבקש ציין המתלונן כי הכסף נמצא בבית הוריו בעכו, ובהמשך נסעו המבקש והנאשם הנוסף לאותו הבית, פתחו את דלת הכניסה באמצעות מפתח שגנבו מן המתלונן ונטלו מן הבית כסף, פנקסי שיקים, כרטיסי מפעל הפיס ומסמכים. משיצאו מהבית נעצרו השניים על ידי גורמי המשטרה. עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, ובהחלטתו מיום 5.1.2014 הורה בית משפט השלום (כבוד השופט ז' סלאח) על המעצר כמבוקש. זמן קצר לאחר מכן הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בעניינו וזאת לאחר החלטה שניתנה בערר שהגיש הנאשם הנוסף אשר במסגרתה נקבע כי ישוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. בהחלטתו מיום 16.3.2014 ציין בית המשפט (כבוד השופט ז' סלאח) כי הנאשם הנוסף היה יוזם הפרשה והרוח החיה בה, וכי נוכח שחרורו של הלה בתנאים הותרת המבקש במעצר תיצור אי שוויון בין הנאשמים שאין הדעת יכולה לסבול. מטעם זה, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש למעצר בית בביתה של חברתו בצור שלום ובפיקוחה של אמו.

2. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי בחיפה, ובהחלטתו מיום 24.3.2014 קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה. בית המשפט ציין כי החלטת בית המשפט השלום מבוססת על נימוק יחיד והוא השמירה על השוויון בין המבקש לנאשם הנוסף נוכח חלקו של כל אחד מהם באירועים, עברם הפלילי, הסדרי הפיקוח שהוצעו ותסקירי שירות המבחן. ואולם, בית המשפט המחוזי סבר כי בית משפט השלום נקלע לכלל טעות בקובעו כי הנאשם הנוסף היה הרוח החיה באירועים בצינו כי טרם נקבעו בעניין זה ממצאים בהליך העיקרי ובצינו עוד כי על פי כתב האישום, כל אחד מן הנאשמים מילא, לכאורה, תפקיד משמעותי בביצוע העבירות. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי כי לחובתו של המבקש שלוש הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות בתחום הסמים, הרכוש והאלימות, אשר בגין חלק מהן ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל והוא אף מרצה בימים אלו מאסר בפועל בגין עבירות סמים, לאחר שנדון לשישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, אך בחר שלא לבצען. עברו הפלילי של הנאשם הנוסף, לעומת זאת, מכביד פחות ובו הרשעה אחת משנת 2013 בשש עבירות גניבה. בית המשפט הוסיף וקבע כי תסקיר המעצר שנערך בעניינו של הנאשם הנוסף המליץ על שחרורו, בעוד אשר בעניינו של המבקש שלל שירות המבחן את החלופה שהוצעה ואם לא די בכך בית משפט השלום לא בדק כדבעי את החלופה שהוצעה על ידי המבקש טרם שהורה על שחרורו. כך, לדוגמא, אמו של המבקש שהוצעה כמפקחת נמצאה על ידי שירות המבחן כמי שמתקשה לשים למבקש גבולות מתאימים והיא אף לא הגיעה לראיון בשירות המבחן למרות שהוזמנה מספר פעמים, אך בית המשפט השלום לא איפשר את חקירתה "מסיבה שאינה ברורה". כמו כן, בית משפט השלום לא איפשר לקיים בירור בדבר זהותה של בת זוגו של המבקש, למרות שבתסקיר צוין כי בת זוגו הינה ענבל ביטון, עדת תביעה, ובדיון הוצג כי בת זוגו הינה שובל ביטון. בשל כל הנימוקים המפורטים לעיל הורה, כאמור, בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו.

3. מכאן בקשת רשות הערר בה טוען המבקש כי ראוי היה לגזור גזירה שווה בינו ובין הנאשם הנוסף ולהורות על שחרורו לחלופת מעצר. לשיטתו, חלקו של הנאשם הנוסף בפרשה גדול משלו, לחובתו עבר פלילי מכביד ביותר וכן מאסרים על תנאי בני הפעלה. יתר על כן, לטענת המבקש בית המשפט המחוזי פסל את חלופת המעצר המוצעת מבלי שבחן אותה לגופה, ומבלי שאיזן כראוי את נסיבותיו המיוחדות. לעניין תסקיר שירות המבחן טוען המבקש כי תסקיר המעצר בעניינו, אף שהינו שלילי, מתייחס ברובו לעבירה בה הורשע בשנת 2008. יתר על כן, בהכנת התסקיר נפלה שגגה, לטענתו, משום ששירות המבחן בחן את ענבל ביטון כמפקחת ולא את חברתו- שובל ביטון. עוד מדגיש המבקש כי שהה בעבר למעלה משלוש שנים בתנאי מעצר בית מגבילים בפיקוח אמו ללא שדווחה כל הפרה מצידו, וכי יש בכך כדי

ללמד כי אפשר ליתן בו אמון. מטעמים אלו כולם עותר המבקש להשיב על כנה את החלטתו של בית משפט השלום ולהורות על שחרורו לחלופת המעצר שאושרה באותה החלטה.

4. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות לערור בפני ערכאה שלישית ניתנת, ככלל, מקום בו המקרה מעורר סוגיות בעלות חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת החורגת מעניינו הפרטני של המבקש (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011)). טענות המבקש אינן עונות על דרישות אלה. ההשגות המועלות על ידו נטועות כולן בנסיבותיו הפרטניות של המקרה, והן נדונו והוכרעו לגופן בהחלטות בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי. שירות המבחן סבר אמנם בטעות כי חברתו הינה עדת תביעה אך בניגוד לטענת המבקש, שירות המבחן ערך עמו שיחה וכן ערך שיחה טלפונית עם אמו, והמלצתו נסמכת, בין היתר, על כלל מאפייניו האישיותיים של המבקש, על המסוכנות העולה ממנו ועל חוסר נכונותה של אמו להגיע לראיון במשרדי שירות המבחן. לבסוף אציין כי שמורה למבקש הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר, ככל שיעלה בידיו להציע חלופה ופיקוח שיניחו את דעתו של בית המשפט.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' בניסן התשע"ד (8.4.2014).

ש ו פ ט ת